

EENIGE BELANGRIJKE ORNITHOLOGISCHE WAARNEMINGEN UIT HET LAATSTE JAAR.

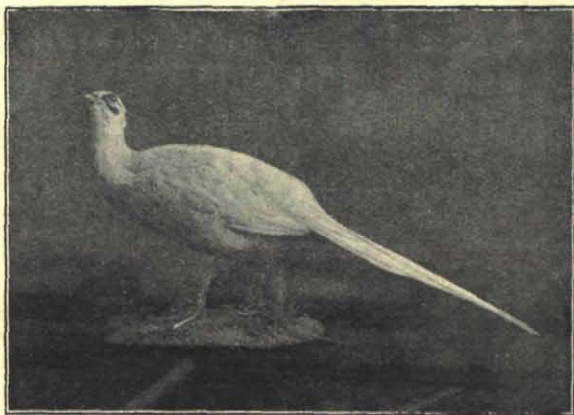
IN het laatst verlopen jaar heb ik eenige waarnemingen gedaan, die m.i. belangrijk genoeg zijn hier te vermelden.

Eersten Kerstdag 1921 zag ik in Hilversum een bijna geheel witte Huismusch. Zij had gele snavel, donkerbruine oogen, donkerbruine slagpennen (van staart en pooten kon ik niet zien welke de kleur was); de rest van het lichaam was geheel wit.

15 Januari 1922 zag ik op dezelfde plaats weer een bijna geheel witte Musch, waarschijnlijk dezelfde als 25 December. Ik kon alleen zien dat de snavel geel was, en het grootste deel van 't lichaam wit, voor ik alles nauwkeurig bekeken had was zij al weg, en niet meer te vinden.

Ik ben nog zeer vaak op die plaats wezen kijken, maar heb haar daar niet meer gezien.

In de maand October van het jaar 1921 ontdekte ik in de étalage van een poelier een albino van een Fazant (*Phasianus colchicus*). Hij was, volgens den poelier, in Kortenhoeve geschoten. Eigenlijk was hij geen echte albino, want hij had op de vleugels een paar kleine bruine vlekjes, aan keel, borst en buik sommige veeren met zwarte of donkerbruine schachtjes, enkele andere ook met zwarte baarden; verder waren alle veeren wit. De snavel was lichtgeel, de pooten eveneens, en hadden een korte spoor. Om het oog was,

De Albino-fazant.

evenals bij een normale Fazant, een roode naakte plek. De pupil van het oog was zwart, de iris blauwgroen (terwijl een normale Fazant een lichtbruine iris, en een echte albino een roode pupil en roode iris heeft). De vogel is voor het Natuur historisch Museum van de Gemeente-Hoogere Burgerschool te Hilversum opgezet. Bijgaande foto geeft het dier duidelijk weer.

Van 28 December 1921 tot en met 6 Januari 1922 bracht ik in Scheveningen door. Haast al die dagen stormde het geweldig, het was dan ook te verwachten dat ik aan het strand tal van omgekomen vogels vinden zou. Zoo vond ik o.a. 17 Zeekoeten, 9 Alken, 3 Zwarte Zeeëenden, 1 Drieteenmeeuw, 1 Kokmeeuw, 1 Mantelmeeuw, en 1 Jan van Gent. Van de Zeekoeten en Alken hadden vele teer aan den buik, sommige waren daar als met een koek van teer bedekt. Ook zag ik dicht bij de haven van Scheveningen eens een levende Zilvermeeuw die teer aan den buik had. De mooiste vondsten deed ik 4 Januari, toen vond ik in de binnenhaven van Scheveningen een doode Noordsche Stormvogel (*Fulmarus glacialis*) en aan het strand tusschen Scheveningen en 's-Gravensande o.a. een doode Groote Jager (*Megalestris skua*). De Noordsche Stormvogel had op de groenachtige bovensnavel één zwarte buis waarin de beide neusopeningen lagen; de haak van de bovensnavel was bruin; de pooten waren vaal wit met roseachtigen tint. De bovenzijde van den kop, benevens de mantel was zwart, de onderzijde van kop en lichaam wit. Hij was 45 c.M. lang. De skua had

EENIGE BELANGRIJKE ORNITHOLOGISCHE WAARNEMINGEN ENZ. 81

de snavel en pooten zwart, de vleugels zwart of zwartbruin met een weinig wit aan de slagpennen, de staartwortel wit, de middelste staartpennen weinig langer dan de andere, de onderzijde grijs. Zijn lengte was 51 c.M. Aan vleugels en buik had hij een weinig teer. Bijgaande teekening geeft zijn groote snavel met haak weer op ware grootte. De kop van het dier heb ik aan het Natuur-historisch Museum van de Gemeente-Hoogere Burgerschool te Hilversum geschonken. De Groote Jager is zeer zeldzaam in ons land; Dr. Thijssse schrijft van hem in zijn Vogelboekje: „Komt uiterst zelden in de Nederlandsche wateren.”

Bonte Kraaien heb ik in 't voorjaar van 1922 voor 't laatst gezien: 27 April een op de Alambrechtskade bij Vreeland, en 30 April een bij de Kleine Waschmeer bij Hilversum.

Over de Steltkluiten die in Mei en Juni 1922 bij Hilversum zijn geweest heb ik reeds uitvoerig geschreven in de afleveringen van Juli en November.

6 Juni 1922 ontdekte ik in Ankeveen een spreuwenest in een ophaalbrug. Een paar maal in de week ging, zooals verschillende menschen uit Ankeveen me verzekerden, de brug open, zoodat het nest dan op zijn kant kwam te staan. Ondanks dat was het legsel toch uitgekomen, want de jongen piepten geweldig, en elk oogenblik kwam de oude met voedsel aanvliegen. Het nest was gemaakt in een opening tusschen twee balken van de wip aan de brug.

Op de Ankeveensche plassen heb ik 20 Juli 1922, tezamen met een vriend van mij, een Witoogeend (*Nyroca nyroca*) gezien. Zij had blauwzwarten snavel, de kop mooi vosbruin, de borst minder mooi roodbruin dan de kop, de rug bruin of grijs, op den vleugel een groote witte spiegel met zwarten zoom. Terwijl zij vloog konden we duidelijk zien dat zij een witte onderzijde, en helderwit aan de staartveeren had. Zij was vrij veel kleiner dan de Wilde Eend. Het oog van de eend leek ons donker toe, in ieder geval konden we er, al waren we eenigen tijd vrij dicht bij haar, geen wit in zien. Dit is echter geen bezwaar, want het wijfje van de Witoogeend krijgt pas in het derde jaar witte oogen. Aangezien, zooals de Heer J. Verwey me mededeelde, zomerwaarnemingen van de Witoogeend zeer zeldzaam zijn, lijkt deze waarneming me wel de vermelding waard.

Het Franjepootje.

Op de Kleine Waschmeer bij Hilversum heb ik 5—6—8 en 12 Spetember 1922 een Grauwe Franjepoot (*Phalaropus lobatus*) gezien. Al den tijd die ik hem zag deed hij, behalve dat hij soms even opvloog om spoedig weer neer te strijken, niets anders dan zwemmen; eenmaal heb ik hem twee en een half uur achter elkaar zien zwemmen. Op het land heb ik hem in 't geheel niet gezien. Hij was absoluut niet schuw, eens toen hij vlak bij den oever zwom, kon ik hem tot op $\pm$ 8 M. besluipen, en toen ik me vertoonde, vloog hij niet op, maar zwom kalm weg om, nadat ik me opnieuw verscholen had, weer terug te komen. Toen hij zoo vlak bij me was, heb ik hem eens goed bekeken. Hij had een rechten spitsen zwarten snavel, het voorhoofd wit, de bovenzijde van den kop, benevens de nek zwart, door 't oog een zwarte streep, de voorzijde van den hals wit met een zwak roestbruin tintje, de flanken wit, de rug donkergrijs met overlangsche witte strepen. Hij pikte steeds om zich heen in het water; maar dook geen enkele maal. Onder het vliegen, zoowel als onder het zwemmen, leek hij veel op een kleine strandloopersoort. Op de uitgespreide vleugels had hij een witte dwarsstreep. Het was, toen hij vlak bij me was, een kleine moeite, bijgaande teekening van hem te maken.

Tenslotte wil ik nog vermelden dat ik in September 1922 de Gierzwaluwen nog zeer vaak gezien heb, het laatst den 22sten, toen ik een tusschen de Boerenzwaluwen boven mijn tuin zag vliegen.

Hilversum.

F. J. NIEUWENHUYZEN JR.
(biol. stud.).